

1697 toen hij op de Keizersgracht woonde, stierf zijn trouwe echtgenote. Het was zijn vrouws tante Catharina van der Sprongh, die zich volgens de goede familietraditie de zorg voor het moederloos gezin aantrok en van Haarlem naar Amsterdam verhuisde. In zijn woning aan het Spui overleed zij in 1704.

Zijn zoon Jan Baptist kreeg al vrij jong handlichting om familiezaken in Kralingen te regelen en hem toekomende erfenissen van moeder en tantes te beheren. Op kleine schaal waagde hij zich aan het riskante spel van bodemerij, zo nauw verwant aan de scheepsverzekeringen, waarmee zijn vader veel te maken had. In één akte van notaris Van Duynkercken van 7 juni 1703 wordt hij consul van de Florentijnse natie genoemd¹²⁹), stellig een teken van hersteld aanzien van de familienaam. Lang kan hij dat niet geweest zijn, want op 17 april 1705 werd hij in de Nieuwezijdskapel begraven. Die klap overleefde zijn vader niet lang; zijn activiteit leek uitgeblust en op 10 november maakte de dood een einde aan zijn veelbewogen leven. Zijn laatste rustplaats vond hij in genoemde kapel, waar vrouw en zoon hem waren voorgegaan. Gezien de betaalde rechten (f 15,—) was het een tweede-klasbegravenis.

Op het verzoek om beneficie van inventaris, door zijn nu alleenstaande dochter Maria Anna gedaan, werd door deurwaarder Joannes van Geuns in haar tegenwoordigheid de boedel opgesteld en door notaris Cornelis van Loon beschreven¹³⁰). Een aanzienlijke boedel, zo vermeldt een aantekening van het Amsterdams archief. Inderdaad was er nog een behoorlijk totaal aan activa, zelfs als wij er rekening mee houden, dat de onverdeelde boedels van Maria Teresa en Catharina van der Sprongh, als mede die van Jan Baptist, daarin opgenomen waren. De boedel beliep aan roerende goederen f 1450/13, aan handelsdebiteuren f 16915/—, aan courtages f 2017/11, aan huren f 237/8 en een onbekend aantal aanspraken wegens scheepsparten enz., die pro memorie werden vermeld.

De kantoorinventaris omvatte twee lessenaars, een schrijftafel, een boekenkast, een brievenkast, drie kantoorstoelen en twee koperen schalen, een naar 20ste eeuwse begrippen uiterst bescheiden, maar naar de 17de eeuwse maat vrij behoorlijke omvang. Doch de passiva werden daarin niet genoemd en die zullen wel een aanzienlijk bedrag hebben uitgemaakt, al moeten wij eraan denken, dat Gallaccini inmiddels diverse schulden had afgelost, zoals de eerder genoemde schuld aan mevr. Prins van f 7000,— op 9 september 1695¹³¹), en die van f 5000,— aan